

szétmállik, akkor már ne ingadozzon, hanem egyenesen a célja felé tudjon röpdülni.

Az Isten teremti az embert, azáltal, hogy önmagából belelehel Valamit az anyagba.

Az ember teremti a műalkotást azáltal, hogy formát ad az anyagnak.

Függelék

Az egyház a házasságkötés, egyházirend felvétele után meglehetősen magunkra hagy, s csak az utolsó pillanatban jönne segíteni, de ez a segítség igen sokszor későn érkezik, vagy meg sem érkezik. A hamvazószerdai figyelmeztetést csak egy régi, a nagybőjtöt bevezető formulának érezzük; én nem por vagyok – „pulvis est”!

A heti mise lényegét alig értjük a sok ima és zsoltár töredék halmazában > a jézusi tanítással való foglalkozás, és a hálaadás (eucharisztia) a közösen elfogyasztott vacsora előtt majd a közösségben megjelenő Jézus („ahol ugyanis ketten, hárman összejönnek a nevemben, közöttük vagyok”).

De ilyenkor sem szoktunk előre nézni, a közösség vezetője nem szokott figyelmeztetni bennünket az időre, ami nem csak a múltat jelenti számunkra, hanem a jövőt is.

Nehéz kérdés, mert tulajdonképpen mindig kellene beszélünk az „átlépről”!

Nehéz, mert könnyen kuvikolás lesz belőle. Olyan szeretettel kellene megközelítenünk, mint egy kis emberke megérkezését. Olyan dajkálólal, ringatva, színesen, ahogyan csillog egy mosolygós picike arca. Szeretettel, hálát adva, hisz a búcsúzó ember rengeteg értéket hagy hátra, tele lesz a markunk kinccsel, s ő sem lesz szegényebb, sőt tudnunk kell, hogy éppen akkor válik ő végtelenül gazdaggá!

Szeressük ezt a pillanatot, s bízzunk abban, hogy az ő számára éppen a legjobbkor jött el.

Építsük be ezt a gondolatot az életünkbe, s ne borzongjunk tőle, érezzük, hogy az anyagban való élet vége végtelenül magasztos, s ez a magatartás az átlépő átlépését is nagyon megkönnyíti. Gyönyörű pillanat ez a számára: **találkozik a hibátlan Békével, Tisztasággal, Világossággal, Értelemmel, Szeretettel!**

Pomáz, 2019. március 1.

BARCZA BARNA

A REINKARNÁCIÓRÓL

A Föld nyugati féltekéjén sokan úgy gondolkodnak, hogy a reinkarnáció tudomásulvétele jobbára a keleti emberek gondolkodásába illeszkedő, de semmiképp sem bizonyítható. A keresztények világán belül pedig egyenesen visszatetszőnek tűnik ez a felfogás, hiszen 1500 éven keresztül csupán egyetlen földi életünkről tanultunk, hallottunk. A túlvilágra csak a jutalmazás-büntetés maradt. Ott is két állapot véglegesülten, egy pedig átmeneti jelleggel.

Ha napjainkban azt tapasztaljuk, hogy a kereszténységen belül is sokan és egyre többen fogadják el valóságnak a reinkarnációk sorát, akkor pedig hajlamosak vagyunk ezt olyan szimpátia-kérdésként kezelni: „Elfogadja, mert neki ez szimpatikus” – mondjuk. Ebben burkoltan arra gondolunk, hogy ez egyáltalán nem bizonyítható, még kevésbé szükségszerű. Akik mégis hisznek benne, azokra pedig legyintve azt mondjuk: Az a hobbijuk!

Eszünkbe se jut, hogy ezen fordul, ha nem is az Isten léte, de mindenképpen az Isten szeretet-volta. Már amilyenek Jézus bemutatta Atyánkat. Akik nem hisznek a reinkarnációban, azok nem tudnak választ adni egy sereg olyan kérdésre, amelyek pedig kikezdi Isten szeretet-természetét. Sok Istentől elforduló ember az ilyen megválaszolatlan kérdéseken megbotránkozva lett hitetlenné.

Mik ezek a megbotránkoztató, Istent önkényes személyválogatással illető és szeretetlennek mutató tények?

Mielőtt felsorolnánk néhányat ezek közül, előbb határozzuk meg, mi is a reinkarnáció?

A reinkarnációk tényét elfogadók hisznek az ember préegzisztens létezésében, vagyis abban, hogy az ember szelleme már a fogantatása előtt létezett a szellemi létmódban. Ott bukott el, vagyis fordult el Istentől, és ezáltal személyisége dezorganizálódott. Közben a szeretet-törvény valószínűsítését megszüntetve életében, egyre mélyebben öltözött bele az át nem látszó sűrű anyagba. Az Istentől elfordultság, tehát a kárhozottság állapotából Isten a bukottakat is kimenteni akarja, hiszen az Isten szeretet-természete soha nem szűnhet meg. Még azokat a teremtményeit is szereti, akik tőle elfordultak. Isten eredetileg teremtett szellemvilágát a bukottak által létrehozott anyagi káoszról úgy menti ki, hogy előbb egy újabb teremtő aktussal a káoszt Kozmoszá rendezte, s a Kozmoszon belül létrehozta azokat az embertesteket, amelyekbe a bukott szellemeket behelyezhette, hogy az ilyen megtestesített, vagyis inkarnálódott bukott szellemek az egyes életek során, tehát haláluk után megismételt testet-öltések útján, bár lassan, de egyre inkább visszakapaszkodhassanak bukásuk előtti létszintjükre, majd onnan – már inkarnáció nélkül – egyre tovább a saját tökéletesedésük maximumáig, az Isten Országába betagozódásukig.

Ezek után soroljunk fel most néhányat a megbotránkozató tényekből.

Ha nem volna préegzisztencia és reinkarnáció, akkor nagyon megbotránkoznánk azon, hogy a Szeretet-Isten

1. miért szünteti be szeretetét a tőle eltávolodottakkal szemben? Miért létesített örök kárhozatot?
2. miért teremt lelket nyomorék testekbe? Miért teremt lelket egy megerőszkolt nő magzatába? Hiszen ezekkel a ténykedéseivel a megszületett gyermek sorsa, starthelyzete rendkívül egyenlőtlen. Ő pedig jogosan lenne nevezhető szeszélyesnek, személyválogatónak, igazságtalannak. Nem Szeretet-Isten lenne, hanem kifejezetten igazságtalan Isten.
3. miért ad az egyes embereknek nagyon-nagyon különböző kifutási területeket egyenlőtlen esélyekkel?
4. miért szenvednek a jók, miért élvezhetik az anyagi javakat a jólétet, a gazdagságot a különböző mértékben gonoszok?
5. ha az ember is szeretetre van teremtve, akkor miért van a Földön többségben a szeretetellenes élet: a bűn, a gonoszság? 6. igazságos-e, hogy a jó korán hal meg és szenvedve, a gonosz meg sokáig él kevés szenvedéssel?

Folytathatnánk. Hitetlenek vagy hitelenné váltak gyakran támadnak ránk ilyen kérdésekkel. Hagyományos, reinkarnáció nélküli teológiánkkal igazán nem tudjuk nekik megmutatni az Isten „becsületét”.

Bevezetésünk után most vegyük sorra megfontolásainkat a reinkarnáció szükségessége mellett.

Elméleti megfontolások

1.1. Isten a saját képére, tehát a szellemi létmódban teremtett.

Nem lehet csodálkozni azon, hogy minket meghatároz anyagba bukott léthelyzetünk. Ne felejtjük azonban, hogy nem ez a kiindulási létállapot. Isten alapvetően szellemi létező, nem található meg benne a mi drasztikus és áthatolhatatlan, átláthatatlan sűrű anyagunk. Hiszen ez a szellemi létezés mozgékonyságának, átláthatóságának legnagyobb korlátozása. Amikor Isten a teremtésbe árad, akkor kiterjeszteni akarja erejét, nem korlátok közé szorítani. A szellemi létezés olyan felszabadult létezés és olyan tüneményes mozgékonyság, hogy csak ezen a szinten kívánhatott partnereket létrehozni, nem pedig abban a bezártságban, amiben mi most léteünk. Igaz, hogy szellemeket teremtő kisugárzása egyéniség-csírákat hozott létre, akikben a tökéletesség még csak a kibontakozás hajnalát jelentő magocskákban volt jelen, de ezek a csírák éppen az egyre teljesebb találkozásokban borultak virágba. Tehát a találkozások egymással és Teremtőjünkkel éppenhogy segíteni kellett, nem pedig korlátozni. Az állandó, sokcsatornás találkozások egyre áttekinthetőbb egységekbe, közösségekbe rendezte őket. Isten teremtényeinek szellemvilágában a transzparencia (átlátszóság) volt a természetes, nem az egymástól elszigeteltség vagy elzártság. Szerencsére még senki nem találta fel azt a sűrű anyagot, amely teljesen elzárta volna őket egymástól és Istentől.

1.2. Tapasztalati anyagunk a szellemi létben történt bukás következménye. A bűn eredménye: káosz.

Amíg a teremtett szellemek rajta maradnak az Isten kijelölt törvénytárában, addig a szellemek világa átlátszó és áthatolható volt. A gondolatátvitel a szellemtestvérektől erőlködés nélkül történhetett. A kapcsolatba lépés és közösségalkotás érzelmi vonzalmak alapján jöhetett létre. Az adás kölcsönössége annyira egyetemes volt, hogy az ebből adódó szimmetria az egész teremtett mindenséget

egyensúlyban tartotta és átlátszóvá tette. Tehát bárki bárkivel közösségi kapcsolatba léphetett, nem volt közöttünk fedés, takarás. Mindenki megosztotta a másikkal tudását, élményanyagát, kapcsolattapasztalatát, teremtő kreativitását anélkül, hogy egyéniségét föl kellett volna ezért áldoznia.

Ez az egyetemes állapot csak addig tartott, amíg meg nem indult a kezdeményező és elcsábító szellemek bukása, vagyis az Isten törvénytörésétől való letérés. Egyszerűsítve így is fogalmazhatnánk: megszüntették az adás szimmetriáját. Azok, akik beszüntették az adást, akik csak elfogadtak vagy elvettek, azok saját léttartományukat kezdték besűriteni, egyre áthatolhatatlanabbá tenni. Mivel mindezt csupán mérhetetlen önérvényesítő szándékkal, önzéssel és nagyravágyással tették, de átfogó koncepció és szolgáló alázat nélkül, ezért ez a létsűrűsödés kaotikus tendenciája létrehozta a káoszt, az össze nem rendezett sűrű anyagot.

1.3. A Szeretet-Isten a bukottakat sem szűnt meg szeretni.

A szabadsággal lehet élni és visszaélni. A Teremtő szeretete azonban alkalmat ad minden változat kipróbálására. Mi nyomban haragszunk a másként gondolkodókra és másként cselekvőkre. Isten azonban soha nem szünetelő szeretet-sugárzásával azokat is körülöleli, akik éppen az általunk helytelenített változatot próbálják ki. Hiszen a kipróbálás előtt legfeljebb hallottak a törvénytörés elhagyásának rosszaságáról, boldogságot hosszú távon megtorpedozásáról, de tapasztalatok híján ez merő teória volt számukra. A gyerekek is hiába mondja mamája, hogy ne fogd meg a forró kályhát. Amíg meg nem égeti kezét, addig alig tud valamit a szabály semmibebevételének rosszaságáról.

A szabadság a szellemek bukásakor úgy értelmezhető, hogy a teremtő Isten lehetővé teszi az általa nem boldogítónak tartott lehetőségek kipróbálását is. A szakadék mélyére zuhant vad síelő maga fog kiáltani szabadító és szabadulás után. Isten pedig épp azon gondolkodik meg nem szűnő és sértődésmentes szeretetében, hogyan is szabadíthatja ki a bukottakat már felismert rossz helyzetükből, miközben továbbra se sérti szabadságukat.

1.4. A második teremtés a bukottak által létrehozott létsűrűsödés káoszt Kozmoszá rendezte.

Isten csak a saját képmására teremtett, tehát szellemi létsíkon teremtett. Eszében nem volt sűrű anyagot

teremteni. Ha azonban a bukottak mégis „legyártották” azt az anyagot, melyben tehetetlenkedve „fuldokoltak”, akkor most olyan módon kell segíteni rajtuk, hogy ezt a maguk teremtette káoszt használható, tehát funkcionáló közeggé kell rendezni, melyben már valamilyen – bár alacsony szintű – életfunkciók a szellemek számára is létrejönnek.

Ezzel a feladattal bízta meg valamelyik igen hatalmas szellemét, aki az Atya törvényútján járva rengeteg energiát gyűjtött össze. Létrehozta a maga hatalmas energia-napját. A nevét nem ismerjük. Pál szeretné ezt a feladatot Jézusra ruházni. Jobb, ha mi csak a káoszt Kozmoszá rendező Szellemről beszélünk.

Ez az átrendezés, ez a Kozmosz-teremtés, ez az úgynevezett második teremtés. Mélyebb átgondolások nélkül is be tudjuk látni, hogy a végrehajtó Szellemnek mennyi korláttal kellett megküzdenie. Hiszen egy összekuszált léttartományt kellett „kisimítania” és viszonylagosan funkcionálósá tennie. Ez azonban az anyag bűnös keletkezése miatt csak nagyon töredékesen sikerülhetett. Ezt az új léttartományt, a bukottak által létrehozott sűrű anyagot már nem jellemezte az egyetemes léttörvény, az adás, hanem erre már a kevés erőszakos ismérvei a jellemzőek.

Mielőtt a bukott szellemek behelyezhetők lettek volna a biológiai szinten egyre komplexebb anyagstruktúrákba, már akkor és ott tapasztalhatók egy nem Istentől indított magatartás megnyilvánulásai. Alacsonyabb rendű létezők esetében is saját létük fenntartásához mások elpusztítása szükséges. Hasonlással élve: Míg a hajón minden utas megkapta a maga élelmiszeradagját, addig a hajótörés után az Óceán egy elhagyott szigetén már csak egymást felfalva lehettek túlélők.

Nagyon sokan eme nem isteni törvények érvényesülése miatt jutottak el Isten tagadásáig. Ezért kell nagyon értenünk, hogy az Isten-teremtette szellemvilágban nem voltak ilyen más energiamezejét elrabló megoldások – a bűnbeesés előtt. Az anyag nemcsak létben, de funkcionális mivoltában is eleve eltér Isten adástörvényétől, a szeretettől. A szellemvilág is teremtményekből áll. Azok is relatív létezők. Mégis az Isten adástörvényének síkján élnek. Relatív voltukból egyáltalán nem következik, hogy Isten törvényeivel ellentétes módon éljenek. Ez csak a bukott szellemekre, és bukásuk következményére: az anyagra érvényes. Ha valaki tudományos alapossággal föltérképezné az élőlények önfenntartását mások élete árán, hamar

rájöhetne, hogy ez az anyagvilág nem Isten eredeti szándékából jött létre.

Sem Isten, sem a második teremtést végző Kozmoszt teremtő Szellem nem vádolható az anyagvilág rosszóságáért. Hiszen ez a bűn, illetve bűnök következménye. A káosz Kozmoszá rendezése éppen azt teszi lehetővé, hogy a bukott szellemek visszakapaszkodása ezen erősen megrongálódott, de feljavított léttartományban elkezdődjék és folytatódjék. Már az is látható, hogy az itteni nehéz áttekinthetőség miatt a bukottak tökéletességre jutása nagyon nehezen történhet. Ezért is van szükség annyi újra-testetöltésre.

1.5. A kozmoszá rendezett anyagban valósulhatott meg a kegyelem rendje: a dezorganizálódott személyiség újra felépülése.

Részlet BARCZA BARNA

„Érvek és szempontok a reinkarnáció szükségessége mellett” című tanulmányából

ROGER WOLSEY

PROGRESSZÍV VAGY FUNDAMENTALISTA MÓDON OLVASOD A BIBLIÁT?

Csepregi Gyula ajánlásával...

Az Egyesült Államokban egy régóta létező és mindig aktuális vita bontakozott ki a „progresszív kontra fundamentalista” bibliaértelmezés körül. Ennek egyik legutóbbi állomása Roger Wolsey amerikai methodista lelkész cikke, amely 16 út, ahogy a progresszív

keresztények értelmezik a Bibliát címmel jelent meg. A cikket szerkesztett változatban, Fábíán Áron fordítása alapján közöljük.

Roger Wolsey amerikai methodista lelkész, a Colorado Egyetem Wesley Alapítványának vezetője régóta állítja, hogy „az ateisták és a keresztény fundamentalisták ugyanolyan mereven, szó szerint értve olvassák a Bibliát. A különbség csupán annyi, hogy az ateisták elutasítják, amit így kiolvasnak belőle, míg a fundamentalisták elfogadják.”

Másutt azt is írja, hogy „minden keresztyén megválogatja, hogy mely részeket érti szó szerint a Bibliából.” Szerinte a progresszív keresztyének egyszerűen csak nyíltan vállalják ezt, és megindokolják, mi alapján válogatnak. Állítása szerint ez utóbbi kijelentése sokaknak szimpatikus volt, „azoknak a fundamentalistáknak is, akik őszinték magukkal, és bevallják, hogy »nem az egész Bibliát értik ennyire szó szerint«. Ezek a kritikusabban gondolkodó fundamentalisták azt kérdezik tőlem: »Jó, de akkor mégis mi alapján 'válogattok' és értelmezték a Bibliát? Olyan, mintha nem vennétek komolyan, és addig csűrítetek-csavarjátok, amíg nem tudjátok beleolvasni, amit akartok.« Erre válaszul emlékeztetni szoktam őket, hogy gyakran azt kritizáljuk leghevesebben másokban, amivel mi magunk is küzdünk” – olvasható Roger Wolsey cikkében (link).

Wolsey ezután 14 pontban összeszedi a progresszív keresztények bibliaértelmezési útmutatóját (a pontokat szerkesztés nélkül, teljes fordításban közöljük):

1. Fontosnak tartjuk azt a számos nagy keresztyén gondolkodó által többféleképpen megfogalmazott gondolatot, hogy „túl komolyan vesszük a Bibliát ahhoz, hogy szó szerint értsük.”

2. Nem gondoljuk, hogy Isten írta a Bibliát. Ehelyett olyan szöveggént kezeljük, melyet olyan esendő emberek írtak, akiket a Szentlélek inspirált. (És nem szó szerint diktálta nekik a szöveget.) Emiatt pedig nem is tartjuk a szöveget tévedhetetlennek vagy csalhatatlannak.

3. Bár belátjuk, hogy a Biblia tele van következetlenségekkel és ellentmondásokkal, bár elutasítjuk és szörnyűnek tartjuk azokat a borzalmas teológiai gondolatokat, melyek itt-ott megjelennek a szövegben (pl. azok a részek, melyek Istent haragvónak vagy bosszúállónak mutatják be, amelyek elfogadják a